

bør saa vidt muligt lette Sagen; og der kan ikke være mindste Tvivl om, at det i disse Forhold vil være en betydelig Lettelse, naar der i de tre nordiske Lande saavidt muligt er overensstemmende eller i alt Fald ensartet Lovgivning. Rigsdagen og særlig Folkethinget har jo tidligere ved forskellige Leiligheder erkjendt Rigtigheden heraf, og det vil ogsaa være saa indlysende, at det ikke er fornødent for mig at gaa nærmere ind herpaa. Selvfølgelig har Rigsdagen paa dette Omraade sin fulde Frihed, og det er ikke min Mening, at Rigsdagen eller Folkethinget uden videre eller blindt hen skulde godkjennde hvad der indeholdes i Lovarbejder, om det end maatte være Resultater af Samarbejde saaledes som her er Tilfældet. Selvfølgelig maa Rigsdagen have fuld Frihed til kun at gaa ind paa de Lovforslag, som den finder rigtige og gode, og have fuld Frihed til at gøre Endringer, som den maatte anse for rigtige, men for at gjentage det saa meget bør i alt Fald gøres, at man fremmer Sagen, og det forekommer mig ogsaa at den hner til den store Bigtighed, som det har ogsaa her at arbejde i Overensstemmelse med Norge og Sverig, maa føre til, at man ikke tilbageværet et Lovarbejde og ikke foretager Endringer i et Lovarbejde af den her omhandlede Bestaffenhed, uden at der bliver anført gode og vægtige Grunde for, at det er nødvendigt at stille sig tilbageværende eller forandrende. Det er af Bigtighed for jeg at fremme denne enkelte Sag i Følge denne Sags egen Bestaffenhed; men jeg vil gjerne henlede Opmærksomheden paa, at denne enkelte Sag jo ikke maa opfattes aldeles isoleret, den er et Led i en Kæde, som gaar ind paa at sammenslutte de nordiske Lande paa det Omraade, hvorpaa der her er Spørgsmaal i hvad der vedrører Samferdsel og Samhandel. Det vil ikke kunne indgaa Noget, naar jeg siger, at det i vore Nabolande har vakt Misforstøelse, at denne Sag ikke er bleven fremmet. Jeg anser mig fuldt berettiget til at udtale dette, at man navnlig i Sverig med Længsel og Utaalmodighed venter paa hvorledes den danske Rigsdag vil stille sig endelig i denne Sag, og den Maade, hvorpaa den stiller sig til denne Sag, turde meget let faae Indflydelse paa, hvorvidt man overhovedet tør haabe at føre videre det Samarbejde, som for nogle Aar siden blev begyndt mellem de tre nordiske Lande i den Mening, jeg har omtalt. Thi hvis man stiller sig selvbillig til denne Sag, vil det være en Dyrkning til at gaa videre ad den tidligere med Held betraadte Vej, men den modsatte

Fremgangsmaade vil, tror jeg, virke uheldigt ikke blot paa denne Sag, men i det Hele taget paa Forholdet inellem de nordiske Lande. Jeg kan derfor ikke Andet end paa det Bedste anbefale denne Sag, idet jeg dog blot endnu skal gøre den Bemærkning, at jeg ikke opfatter Stillingen saaledes, at der her skulde være Spørgsmaal om et Eften- eller, om enten at vedtage Lovforslaget uforandret eller ganske at forkaste det. Jeg kan ikke skønne, at det er nødvendigt, at der just Paragraf for Paragraf eller Ord for Ord finder fuldstændig Overensstemmelse Sted mellem Lovene angaaende denne Materiar i de tre Lande. Ligeom Lovforslaget i et Par enkelte Punkter om, end mest af formel Natur adskiller sig fra det af den skandinaviske Kommission udarbejdede Lovudkast, saaledes er der jo ogsaa imellem Lovforslagene i de tre Lande paa et Par Punkter nogen Uoverensstemmelse. Det er da, efter min Overbevisning ikke nødvendigt just at betragte Lovforslaget i dets Helhed, som aldeles uforlignligt. Fordi der altsaa er et enkelt Punkt eller nogle enkelte Punkter, som man maatte ønske forandrede, derfor er der ingen tilstrækkelig Grund til ikke at fremme Sagen. Men iøvrigt gjentager jeg, at, ligesom jeg i det Hele taget finder Lovforslaget at være godt, og jeg for mit Vedkommende derfor ikke finder nogen Befættelighed ved at tiltræde det i dets Helhed, saaledes vil jeg ogsaa anse det for ønskeligt og heldigt, om man saa vidt muligt søgte at opretholde Lovforslaget saaledes, som det nu foreligger. Paa dette Standpunkt af Forhandlingerne skal jeg forøvrigt ikke gaa nærmere ind paa Enkelthederne.

N. S. Larsen. Thinget deler uden Tvivl den Betragtning, som det nærede Medlem fra Viborg gjorde sig til Talsmand for, at det ønskes, at den fælles nordiske Lovgivning, saer den først mulige Udvikling, men jeg tror rigtignok ikke, at Thinget vil være enig med ham i at Vedtagelsen af et saadant Lovforslag, som det foreliggende vil være et heldigt Skridt fremad paa den ankydede Vej. Jeg har den Mening, at det vil gaa med dette Lovforslag, ligesom det er gaaet med dets skandinaviske Forgjænger, Bæremærkeloven, man vil finde, at det vil være Tilbagestrid, fra det man har, om man vilde vedtage et Lovforslag af den foreliggende Natur. Det er jo ikke saaledes, at det er enkelte Punkter hist og her, hvorpaa der er Meningsforskjelligheder, men den Meningsforskjel, der kom frem i det Udvalg, der blev nedsat i Sjor, angik selve Lovforslagets Grundlag. Det Samme var jo Tilfældet med Bæremærkeloven; Flertallet i det Ud-